

DIT WEEKEND IN VROUW MAGAZINE
Blijde buiken: eindelijk zwanger

PAUL SCHULTEN

viert
jubileum
online

**Couturier is
creatief in
coronacrisis**

door Kim Querfurth

Zijn 20-jarige jubileumshow in het Okura hotel op 22 maart moest hij afzeggen door corona. Maar niet getreurd, couturier Paul Schulten laat zijn kunnen nu online zien aan zijn klanten.

Eigenlijk is Paul Schulten niet zo snel uit balans te brengen en maakt hij er het beste van op dit moment. Veelal in zijn atelier, zelf achter de naaimachine. „Ik heb de crisis in 2008 natuurlijk al meegemaakt en die was ook heel heftig. Maar ik heb er enorm van geleerd, bijvoorbeeld door de kosten te drukken. Dat je niet per se in de PC Hooftstraat hoeft te zitten en meerdere coupes hoeft te hebben.”

Voor zijn jubileumshow had hij graag groots uitgepakt, maar hij vond daarin een nieuwe weg. „Het is het hele jaar nog feest, dus ik doe zeker een inhaalslag. Voor nu heb ik een clip gemaakt van de 40 shows van het afgelopen jaar en die aan mijn klanten gestuurd als een soort cadeautje. En ik heb de nieuwe collectie gewoon online naar ze gestuurd. De couture-items schuif ik door naar het najaar, die zijn gelukkig niet tijdsgebonden.

Hebben online shows misschien de toekomst?

„Dat zou zomaar kunnen. Dat gependel naar al die modesteden, gesleep met koffers naar hotels en het urenlange wachten in de rij voor een show, dat is eigenlijk niet meer van deze tijd, hè? Zelf heb ik door deze situatie besloten dat ik nog één show per jaar doe, het andere seizoen stuur ik de collectie per mail. Dat ging nu ook prima.”

Ga jij het redden met je bedrijf in deze crisis?

„Ik vermoed van wel. Voor het eerst in mijn leven ben ik blij dat ik een 'één-pitter' ben en geen arsenaal aan personeel in huis heb. Ik had veel projecten lopen en die kan ik nu in

Paul Schulten zit 20 jaar in het vak.
FOTO HOLLANDSE HOOGTE

alle rust afmaken, dus ik verveel me sowieso niet. Veel klanten zitten in het buitenland nu, dus doorpassen gaat op dit moment niet. Ik stuur ze foto's van stoffen en dan kiezen we, werkt prima. Er zijn nu natuurlijk even geen feestjes, maar geloof me: die komen er straks zeker weer aan. Bovendien zien mijn klanten hun kleding als onderdeel van hun uitstraling, net als een auto of een kantoor. Ook zonder feestjes blijft die behoefte er.”

Leg je een extra zoompje in de kleding voor het geval ze zijn aangekomen in coronatijd?

„Haha, nee hoor, dat is echt niet nodig. Zelfs niet na de kerstdagen. Die dames zijn erg gefocust op hun gewicht, ze willen niet aankomen, want dan kunnen ze hun favoriete items niet meer aan.”

En straks met een mondkapje op doorpassen?

„Ja wie weet, ik ben daar wel toe bereid. We staan natuurlijk wel dicht op elkaar. Mondkapje op en handschoenen aan is voor mij echt geen probleem.”

Trendwatcher Lidewij

Edelkoort zei onlangs dat corona kan zorgen voor een totaal nieuw begin in de mode; dat we de waarde van vergeten kleding weer gaan zien. Wat denk jij?

„Ze heeft wel een punt, hoewel ze dit al een paar seizoenen zegt. Ja, mensen grijpen nu ook terug op de items in hun kledingkast en herontdekken die. Maar ik ben wel bang dat je de verspilling niet helemaal kunt tegen gaan. Mensen zijn gewend om voor niks kleding te kunnen kopen, dat pak je ze echt niet zomaar af. Die weggooi-cultuur is natuurlijk een drama, maar in 'terug naar het ambacht' geloof ik ook niet zo. Wel hoop ik dat er uiteindelijk meer kwaliteitsbesef komt. Wat dat betreft is couture een prima investering, het blijft immers altijd vrij tijdsloos.”

De nieuwe zomercollectie valt online te bewonderen.

Renske Doorenspleet groeide op in een

gesloten gemeenschap

In crisistijd gaan veel mensen op zoek naar houvast en verbinding: met z'n allen hopen op een betere wereld. Aan de ene kant een mooie gedachte, vindt Renske Doorenspleet (46), maar het roept bij haar ook negatieve gevoelens op. Ze groeide namelijk op in het Apostolisch Genootschap, waar van haar 'volledige overgave aan de leidsman' werd verwacht.

VOL LIEFDE voor OOM APOSTEL

door
Marion
van Es

Het voelt een beetje dubbel dat *Apostelkind* juist nu uitkomt, vertelt Renske. Maar liefst drie jaar heeft ze aan het boek gewerkt. „De buitenwereld heeft zich eigenlijk nooit echt geïnteresseerd voor wat er achter de schermen bij ons gebeurde en zelf deed de groep er ook alles aan om dat verborgen te houden. Er is nooit verantwoording genomen voor het recente verleden. En nu is er, door de coronacrisis, wéér een bliksemafleider.”

Het Apostolisch Genootschap, dat zichzelf een 'vrijzinnig-religieuze humanistische beweging' noemt, bestond in de hoogtijdagen in Nederland uit zo'n 30.000 leden. Het hart van de groep lag in Bussum, waar ook Renske opgroeide.

Zingeving

Apostolischen willen 'mensen helpen met hun zingeving en identiteit en het verspreiden van liefde

'We zongen dat we van hem waren'

en compassie'.

„Mooie woorden”, zegt Renske, „maar in werkelijkheid had je helemaal geen vrije wil. Alles werd opgelegd. Niet in de vorm van

regels, maar subtieler: je moest het zelf zo voelen. En als je het anders voelde, voelde je het verkeerd.”

In haar oude dagboeken klaagde Renske al op 8-jarige leeftijd over vermoeidheid. Na schooltijd sporten of spelen was er zelden bij, bijna alle vrije tijd was gevuld met activiteiten: diensten, kringbijeenkomsten, koren, theateropvoeringen...

De heer Slok senior, die tot 1984 de leidsman van het genootschap was, werd op het podium toegezongen en aanbeden. 'Oom Apostel', noemden de kinderen hem.

„We zongen dat ons hart voor hem klopte, dat we van hem waren”, vertelt Renske. „We bedankten hem dagelijks in een gebed, wisten zijn auto en wachtten hem op als hij thuiskwam van een reis. We gaven ons met z'n allen aan deze man over. We volgden hem als 'levensvoorbeeld' zodat wij liefde zouden kunnen verspreiden onder de mensen.”

Sekte

Het toont overeenkomsten met sektes als de Bhagwan, zeker aangezien ook Slok een peperdure auto reed en in een miljoenenvilla woonde. „Ik heb altijd geweigerd om het een sekse te noemen”, zegt Renske. „Zo'n label roept alleen maar sensatiezucht op. Maar toen ik er meer over begon te lezen en er met deskundigen over sprak, kon ik niet anders dan concluderen dat het aan alle criteria voldeed.”

Ontvangst van Apostel Slok senior na een reis.
FOTO P.D. VERHOEVEN

sterk. Wij waren trouwens niet de enigen die weggingen en de groep is nu sterk vergrijsd.”

Identiteitscrisis

Toch merkte ze tijdens het schrijven dat apostelkinderen nooit helemaal los kunnen komen van hun jeugd. „Velen zijn boos over wat hen is aangedaan, of ze kampen met een identiteitscrisis. Als je zo lang bent geïndoctrineerd met een apart gedachtegoed, dat voorschreef wie je moest zijn, wat je moest denken en voelen: wat blijft er dan nog over?”

Zelf dacht Renske lange tijd dat zij er prima van afgekomen was. „Over vroeger spraken we weinig. We benadrukten alleen de prettige herinneringen, of we lachten het weg. Mijn familie was heel liefdevol, we hadden het goed thuis. En de kersttijd, als we met z'n allen aan een grote theateropvoering werkten, was toch altijd gezellig? Pas toen ik ging schrijven, schrok ik van alles wat er bij mij naar boven kwam. Het was niet zo fijn als ik me had willen herinneren.”

Ze hoopt dat met haar boek eindelijk openheid gegeven wordt. „Nu kan niemand meer beweren dat het niet is gebeurd, gewoon hier in Nederland, zonder dat iemand er oog voor had.” En verbondenheid? „Dat is vaak maar een illusie”, zegt Renske. „Er is pas écht sprake van verbondenheid als we met z'n allen zorgen dat zulke groepen nooit meer ongemoeid hun gang kunnen gaan.”

Renske Doorenspleet: „Ik heb altijd geweigerd het een sekse te noemen. Maar het voldeed wel aan alle criteria.”

FOTO RUUD POS

kwalijk neemt dat zij niet hebben ingegrepen? Renske kijkt bedenkelijk. „Ik zou niet weten hoe. Zij zijn hierin geboren, net als mijn grootouders. Natuurlijk vind ik dat de volwassenen hard op de rem hadden moeten trappen, maar iedereen werd erin meegezogen. Het hoort bij de verbondenheid waar mensen naar zoeken.”

„Dat zie je nu ook weer. Door de coronacrisis zal de aantrekkingskracht van

REACTIE APOSTOLISCH GENOOTSCHAP

Viola Lindeboom, werkzaam bij en lid van het Apostolisch Genootschap: „Ik ben twee jaar ouder dan Renske en herken de periode van hiërarchisch leiderschap die ze schetst. Veel leden plaatsten de toenmalige apostelen op een voetstuk. Het is betreurenswaardig dat in deze periode mensen gekrenkt zijn en zich daardoor beschadigd voelen. Het genootschap erkent de gevoelens waarmee Renske haar boek heeft geschreven en onder-

schrijft haar belangrijkste conclusie dat gedwongen volgzzaamheid verwerpelijk is. Het past niet meer in het mensbeeld waarin iedereen gelijkwaardig is. Het Apostolisch Genootschap is altijd in ontwikkeling geweest. Op onze website beschrijven we dit in het artikel *Hoe de luiken opengingen*.

Renske heeft de ontwikkeling naar een open genootschap met een levende overlegcultuur niet meer meegemaakt. Zo is het

Apostolisch Genootschap in deze tijd een vrijzinnige levensbeschouwing die zichzelf continu bevraagt op haar maatschappelijke relevantie. Een initiatief waar ik mezelf kan zijn en zelf bepaal hoe ik invulling geef aan mijn lidmaatschap. Waar altijd ruimte is voor een gelijkwaardig gesprek waarin we elkaar kritisch bevragen en leren van elkaar. Ook over periodes waar we met gemengde gevoelens op terugkijken.”

COLUMN

CATHERINE
KEYL

Karl

Gelukkig ben ik nog vlak voor de coronacrisis even naar Frankrijk geweest, waar ik in de boekwinkel *Karl et moi* vond, oftewel 'Karl en ik'. Het boek gaat over de relatie tussen topmodel Baptiste Giacoboni en modeontwerper Karl Lagerfeld.

Hij stond aan het hoofd van het huis Chanel, van Fendi en zijn eigen merk Lagerfeld. Giacoboni werd op Corsica geboren en door zijn moeder naar Parijs gestuurd, om carrière te maken als fotomodel. Daar ontmoette hij Lagerfeld. Hij werd zijn muze. Volgens het boek hebben ze nooit seks gehad, maar elkaar wel enorm geïnspireerd en gelukkig gemaakt.

Giacoboni kwam natuurlijk in een hem totaal onbekende wereld terecht: sterren, drugs, geld. Hij gaat winkelen met Lagerfeld en vindt het gewoon dat hij drie tassen *à raison* van 2000 euro krijgt. Op sommige feesten wordt op een avond voor 100.000 euro aan champagne gedronken. Bizar was dat Lagerfeld, die ruim een jaar geleden overleed, aan zijn kat Choupette een fortuin naliet. Die kat was oorspronkelijk van Baptiste, maar Lagerfeld eigende zich hem toe, omdat hij totaal verliefd was op het dier. Daar kregen ze nog bijna ruzie over.

Al deze verhalen brachten mij terug

**Ik ging door de
grond, had haar
niet herkend**

naar de tijd dat ik Lagerfeld verschillende malen in Parijs interviewde. In de Rue Cambon, de beroemde straat waar Chanel haar imperium begon. Ik herinner me dat ik even moest wachten in een zaaltje waar Lagerfeld nog bezig was. 'De keizer' werd hij genoemd.

Er waren twee mannen en een vrouw die rollen stof over hun schouder wierpen, en dan zei Lagerfeld: 'oui' of 'non', ten teken dat de stof hem wel of niet beviel. Naast me stond een aardige vrouw en ze vroeg op fluisterende toon waar ik voor kwam. Ik fluisterde terug: 'Ik kom Lagerfeld interviewen, en Inez de la Fressange.' Inez de la Fressange is nog steeds beroemd in Frankrijk, maar toen stond haar afbeelding op elk bushokje, omdat ze net het nieuwe gezicht van Chanel geworden was.

„Oh, dat ben ik”, zei ze. Ik ging door de grond, want ik had haar niet herkend.

Op de één of andere manier kon ik het heel goed vinden met Lagerfeld. Hij was gewend dat hij niet tegengesproken werd. Dus toen ik een keer zei: 'Dat ben ik geloof ik niet met u eens', hield zijn gevolg de adem in. Maar hij moest er hartelijk om lachen. Daardoor wist hij na één keer precies wie ik was en was het volgende interview gemakkelijk geregeld.

Overigens was Baptiste volgens hem de enige die Lagerfeld mocht tutoyeren. Mooi hoe twee mensen, die vijftig jaar in leeftijd verschilden, elkaar tot enorme artistieke hoogten konden stuwten.

WWW.CATHERINE.NL